

РЕШЕНИЕ

№ 25060

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7293** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК.

Образувано е по жалба на „Ред Лори Софт“ ЕООД срещу Заповед № А-172 от 11.06.2024г изд. от и.д. Председател на БИМ на осн.чл.45 ал.7 т.3 и чл. 47 ал.1 т.2 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, с която е наредено да се прекрати регистрацията на жалбоподателя за дейността сервиз и ремонт на фискални устройства и разрешение № P02-294 от 9.10.2019г да се счита заличено.

Твърди съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като не бил уведомен за започване на адм. производство, /чл. 26 АПК/, не му била осигурена възможност да се запознае с преписката /чл. 34 АПК/, нарушение на чл. 35 АПК. Обосновава немотивираност, не ставало ясно какво е нарушението, липсвала яснота относно фактическото основание. Моли да се отмени заповедта.

Ответникът по жалбата и.д. Председател на Български институт по метрология /БИМ/ изразява становище за недопустимост, евентуално неоснователност на жалбата.Претендира юриск. възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото

относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„Ред Лори Софт“ЕООД притежава Разрешение № P02294 от 9.10.2019г за извършване на техническо обслужване и ремонт на фискални устройства.

С писмо вх № 07-00-70-1 от 4.06.2024г , зам. изпълнителният директор на НАП уведомява и.д Председател на БИМ за неизпълнени от „Ред Л. Софт ЕООД изисквания на чл. 15 т.11, т.12, т.9, чл. 49б ал.2 и ал.1 и чл. 51 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин.

По повод цитираното писмо е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № А-172 от 11.06.2024г от и.д Председател на БИМ на осн.чл.45 ал.7 т.3 и чл. 47 ал.1 т.2 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, с която е наредено да се прекрати регистрацията на жалбоподателя за дейността сервиз и ремонт на фискални устройства и разрешение № P02-294 от 9.10.2019г да се счита заличено.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Противно на доводите на процесуалния представител на ответника, съдът счита че жалбата е процесуално допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване от активно легитимирано лице с правен интерес, чиито законни интереси непосредствено се засягат от процесния акт. Доколкото е налице изрично волеизявление на административен орган, което е с неблагоприятен характер за жалбоподателя, то е налице правен интерес да обжалва акта. Според чл. 120, ал. 2 от КРБ, гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. В случая обжалването на процесната заповед не е изключено изрично със закон, оспореният административен акт засяга жалбоподателя, рефлектира пряко и непосредствено в правната му сфера при което е налице правен интерес от исканата защита и оспорването се явява допустимо. Въпреки, че в Наредбата Н-18 не е предвидена изрична обжалваемост на заповеди от типа на процесната, то предвид общия принцип залегнал в чл. 120 ал.2 от Конституцията и с оглед факта че с процесната заповед се засяга неблагоприятно правната сфера на жалбоподателя, то оспорването е допустимо. Неотносима към преценка допустимостта на оспорването е цитираната от ответника в писмените му бележки разпоредба на чл. 22 т.1 АПК.

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното :

Оспорения акт е издаден от компетентен орган и.д председател на БИМ /чл. 45 ал.7 и чл. 47 ал.1 от Наредба № Н-18 / 2006г/, вр с решение № 675 от 16.09.2022г на МС за определяне П. И. за временно изпълняващ функциите на председател на БИМ до определяне на титуляр.

Противно на доводите в жалбата, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да

я организира. В действителност няма данни жалбоподателят да е надлежно уведомен по чл.26 АПК за започналото административно производство, но това не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на заповедта само на това основание, тъй като е реализирал правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Реализирано е правото на жалба по съдебен ред, гарантирано е правото на защита на оспорващия. Дори и при надлежно уведомяване, административният орган не би стигнал до други крайни изводи.

Съдът намира обаче, че оспореният акт страда от порок, обосноваващ незаконосъобразността му.

Като правно основание за издаване на процесната заповед са посочени чл.45 ал.7 т.3 и чл. 47 ал.1 т.2 от Наредбата № Н-18 от 13 декември 2006 г.

Според чл. 45 ал.7 т. 3 от цитираната Наредба Председателят на БИМ или упълномощено от него лице отнема разрешението за извършване на сервизна дейност с мотивирана писмена заповед при: установяване от служителите от БИМ или органите по приходи на НАП, че лицето, получило разрешение за техническо обслужване и ремонт, не изпълнява задълженията си съгласно ЗДДС и тази наредба или не спазва обхвата на разрешението;

Според чл. 47 ал.1 т.2 от Наредбата Председателят на БИМ или упълномощено от него лице със заповед прекратява разрешението за техническо обслужване и ремонт по предложение на контролните органи по тази наредба при: системни нарушения на изискванията, свързани с въвеждане/извеждане от експлоатация, с регистрация/дерегистрация и със сервизно обслужване и ремонт;

В заповедта не са посочени конкретни фактически основания. Съображения за издаване на процесната заповед с която се прекратява регистрацията може да се открият в предхождащото издаването ѝ писмо вх № 07-00-70-1 от 4.06.2024г от зам изпълнителния директор на НАП до и.д. председател на БИМ. Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт/ в този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. В конкретният случай оспорваната заповед е издадена на основание писмото от зам. изпълнителния директор на НАП от 4.06.2024г до и.д. председател на БИМ. Изложените в него съображения са такива и за издаването на самия акт / в този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. В писмото от 4.06.2024г са констатирани неспазени от дружеството изисквания на чл. 15 т.11 и т.12, чл. 15 т.9, чл. 49б ал.2 и ал.1 и чл. 51 от Наредба № Н-18/2006г, тоест фактическите основания се съдържат в предхождащия издаването на акта цитиран документ. Безспорно мотивите могат да бъдат изложени отделно от административния акт и не е необходимо да съвпадат по време с издаването му. Писмото съдържа конкретни установявания относно неспазени от дружеството изисквания на цитираните текстове от Наредба № Н 18/ 2006г, тоест не изпълнява задълженията си по Наредбата, което кореспондира с правното основание на чл. 45 ал.7 т. 3. В него обаче, е посочено, че в случай на неизпълнение задълженията по Наредбата се отнема разрешението за извършване на сервизна дейност. С процесната заповед се прекратява регистрацията на жалбоподателя, тоест прекратява се разрешението, което пък се привързва към чл. 47 ал.1 т.2. В последния текст, са визирани други основания за издаване заповед за прекратяване разрешението, а

именно системни нарушения на изискванията, свързани с въвеждане/извеждане от експлоатация, с регистрация/дерегистрация и със сервизно обслужване и ремонт; Такива обаче, не могат да се изведат от писмото от 4.06.2024г. С процесната заповед се прекратява регистрацията което насочва към чл. 47 ал.1 т.2, в която норма обаче, са посочени основания каквито не могат да се извлекат от писмото от 4.06.2024г. Цитираните в писмото /ако се приеме, че то съдържа мотивите за издаване на акта/ „неизпълнение изискванията на нормите на Наредбата“ препращат към чл. 45 ал.7 т.3 който е основание за издаване мотивирана заповед за отнемане разрешението, не и за прекратяване регистрацията. Нормативният акт прави разлика между отнемане разрешението и прекратяване разрешението, които се базират на различни основания.

С оглед горното, има неяснота относно причините довели до издаване на процесната заповед. Смесването на две отделни хипотези и неясната воля на ответника води както до нарушено право на защита на жалбоподателя, така и съдът е поставен в невъзможност да осъществи адекватен съдебен контрол за законосъобразност на обжалвания акт. Ако се приеме че волята на адм. орган е да прекрати регистрацията /както е посочено в заповедта/, то е приложим чл. 47 ал.1 т.2, като обаче съдържащите се в него основания не се откриват по адм преписка /в т.ч. в цитираното писмо от НАП/. Съдържат се други основания за „неизпълнение изисквания нормите на Наредбата“, които са относими към чл. 45 ал.7 т.3 и които са основание за отнемане на разрешението, не и за прекратяване на разрешението. По адм преписка липсва конкретика относно „системни нарушения на изискванията, свързани с въвеждане/извеждане от експлоатация, с регистрация/дерегистрация и със сервизно обслужване и ремонт“ по см на чл. 47 ал.1 т.2. Също така в хипотезата на чл. 45 ал.7 т. 3 се изисква „мотивирана заповед“, а при чл. 47 ал.1 т.2 – „заповед“, което означава, че в този случай мотивите могат да се търсят в предхождащи издаването на акта документи. Ако сме изправени в първата хипотеза, процесната заповед не е мотивирана, а във втората – липсват документи относими към соченото правно основание.

Законосъобразността на административния акт се преценява само в рамките на фактическите основания за издаването му. Те като юридически факти, индивидуализират упражненото от органа административно субективно право, предметът на исканата с жалбата отменя, а с това и предмета на административното дело. Именно от тях произтича правото на органа да постанови съответния акт. В случая органът е смесил цитираните хипотези, което води до невъзможност съдът да прецени какви точно факти са довели до издаване на заповедта. Цитирани са едновременно две правни основания за издаване на заповедта, водещи до различни последици- отнемане на разрешението и прекратяване на разрешението, в самата заповед е посочено само прекратяване на регистрацията, а документите по преписката насочват към основания за отнемане разрешението. Също така, предвид използвания стилистически подход- разрешението да се счита „заличено“, няма яснота какво точно се има предвид под „заличено“ в т.ч. дали се отнема или прекратява. Цялата тази неяснота води до невъзможност да се изведе волята на ответника поради която е издал процесната заповед. Извеждането от съда на предполагаемата воля на административния орган, респ. извършването на собствена преценка за дължимия резултат, и поставяне в положение съдът да гадае волята на административния орган е недопустимо. Съдът не може да замести волята на органа и вместо него да преценява наличие или липса на условията на приложимата правна норма.

Всичко това води до невъзможност съдът да извърши преценка

налице ли са материално правните предпоставки за издаване на заповед от вида на процесната, тоест относно правилното приложение на материално правните норми и целта на закона. Целта на съдебния контрол не е да замести, допълни или изведе предполагаемата воля на административния орган, а да провери правилността на съображенията му за издаване на акта. Съдебната проверка не е средство за саниране на административнопроизводствените нарушения, защото в противен случай задълженията на административния орган по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК биха се възложили върху съда, което е недопустимо и извън пределите на служебното начало в съдебния-административен процес. Само мотивираните актове могат да издържат проверката за законосъобразност по реда на чл. 168 АПК, проверката на всички основания за оспорване на административния акт по чл. 146 АПК -липсата на компетентност, неспазване на установената форма на акта, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Константна е съдебната практика, че липсата на мотиви на един административен акт, в който да са изложени ясно и разбираемо аргументите на административния орган да направи волеизявление с точно такова съдържание, е нарушение на императивното изискване на форма на акта и винаги е основание за отмяна на такъв акт като незаконосъобразен - поради порок по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

По изложените съображения и при установена липса на ясно изразена воля на административния орган в оспорената заповед, същата е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Относно разноските: Жалбоподателят не претендира разноски. С оглед изхода на спора, на ответника не се дължи юриск. възнаграждение.

Водим от горното и на осн. чл.172, ал.2 АПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № А-172 от 11.06.2024г изд. от и.д Председател на Български институт по метрология / БИМ/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: